

TEZA:

„Należy odróżnić sytuację przedłożenia do właściwego organu pisma mającego stanowić dowód postępowaniu prowadzonym przez ten organ od przesłania odpisu pisma procesowego do wiadomości podmiotu będącego w istocie stroną trzecią. Zamiar ujawnienia treści pisma procesowego podmiotowi nie będącego stroną postępowania wynika już z samej treści odpowiedzi na pozew (...), co uznać należy za niedopuszczalne w kontekście obowiązku wynikającego z art. 3 ust. 3 ustawy o radcach prawnych, a także z art. 15 ust. 1 i 2 KERP. Tajemnica zawodowa obowiązująca radców prawnych obejmuje wszelkie tworzone przez niego dokumenty powstałe dla celów związanych ze świadczeniem pomocy prawnej”.

Sygn. akt WO-148/21

ORZECZENIE

z dnia 9 grudnia 2021 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie następującym:

Przewodniczący: S WSD Tomasz Jankowski

Sędziowie: S WSD Sławomir Bereza
S WSD Tomasz Prokopiuk (sprawozdawca)

Protokolant: Piotr Ciepiński

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krzysztofa Żmudy

po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2021 r. na rozprawie sprawy radcy prawnego M. K. (...) obwinionego o to, że:

1. działając w imieniu strony pozwanej, w piśmie procesowym datowanym na dzień 12 sierpnia 2020 r. - tj. odpowiedzi na pozew, złożonym w sprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym (sygn. akt VIII P 223/20), nie zachował w przedmiotowym wystąpieniu zawodowym umiaru i taktu, przekroczył granice rzeczowej potrzeby, jak również naruszył dobre obyczaje i godność pełnomocnika strony przeciwnej - adwokata J. R. - w ten sposób, że skierował do niego uwagę o treści: „ W ten sposób poprzez preparowanie postępowania dowodowego pełnomocnik pozwanej usiłuje nieudolnie wywieść, iż wypowiedzenie umowy o pracę było pozbawione podstaw faktycznych skoro nie ogłoszono upadłości lub likwidacji pozwanej (...) To takie skundle... obyczajów (art. 3 k.p.c.) niegodne profesjonalnego pełnomocnika”, jak również w przedmiotowym piśmie procesowym, w zawartej w nim propozycji ugodowej groził rozwiązaniem umowy o pracę łączącej powódkę i (...) spółkę z o.o., w której to spółce obwiniony pełni funkcję Prezesa Zarządu, bez wypowiedzenia z winy pracownika, jeśli ta nie wycofa pozwu i nie zrzeknie się roszczeń, tj. popełnienia czynu z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6,

art. 38 ust. 1 i ust. 5 oraz art. 48 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

2. nie wcześniej niż w dniu 12 sierpnia 2020 roku naruszył tajemnicę zawodową w ten sposób, że przesłał odpis pisma procesowego datowanego na dzień 12 sierpnia 2020 r. - tj. odpowiedzi na pozew, złożonego w sprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym (sygn. akt VIII P 233/20) do Okręgowej Rady Adwokackiej w (...),

tj. popełnienia czynu z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 3 ust. 3 ustawy o radcach prawnych oraz art. 15 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, na skutek odwołania obwinionego radcy prawnego M. K. od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 16 czerwca 2021 roku, sygn. akt D 17/21

orzeka:

1. utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie,
2. zasądza od obwinionego radcy prawnego M. K. koszty postępowania odwoławczego w kwocie 1.500 zł na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

Uzasadnienie

Obwinionemu radcy prawnemu M. K. postawione zostały zarzuty, że:

1. działając w imieniu strony pozwanej, w piśmie procesowym datowanym na dzień 12 sierpnia 2020 r. - tj. odpowiedzi na pozew, złożonym w sprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym (sygn. akt VIII P 223/20) nie zachował w przedmiotowym wystąpieniu zawodowym umiaru i taktu, przekroczył granice rzeczowej potrzeby, jak również naruszył dobre obyczaje i godność pełnomocnika strony przeciwnej - adwokata J. R. - w ten sposób, że skierował do niego uwagę o treści: „ W ten sposób poprzez preparowanie postępowania dowodowego pełnomocnik pozwanej usiłuje nieudolnie wywieść, iż wypowiedzenie umowy o pracę było pozbawione podstaw faktycznych skoro nie ogłoszono upadłości lub likwidacji pozwanej (...) To takie skundle... obyczajów (art. 3 k.p.c.) niegodne profesjonalnego pełnomocnika”, jak również w

przedmiotowym piśmie procesowym, w zawartej w nim propozycji ugodowej groził rozwiązaniem umowy o pracę łączącej powódkę i (...) spółkę z o.o., w której to spółce obwiniony pełni funkcję Prezesa Zarządu, bez wypowiedzenia z winy pracownika, jeśli ta nie wycofa pozwu i nie zrzeknie się roszczeń, tj. popełnienia czynu z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6, art. 38 ust. 1 i ust. 5 oraz art. 48 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;

2. nie wcześniej niż w dniu 12 sierpnia 2020 roku naruszył tajemnicę zawodową w ten sposób, że przesłał odpis pisma procesowego datowanego na dzień 12 sierpnia 2020 r.

- tj. odpowiedzi na pozew, złożonego w sprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym (sygn. akt VIII P 223/20) do Okręgowej Rady Adwokackiej w (...), tj. popełnienia czynu z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 3 ust. 3 ustawy o radcach prawnych oraz art. 15 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Orzeczeniem z dnia 16 czerwca 2021 r. wydanym w sprawie o sygn. akt D 17/21 Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP uznał radcę prawnego M. K. winnym popełnienia przewinienia dyscyplinarnego polegającego na tym, że działając w imieniu strony pozwanej, w piśmie procesowym datowanym na dzień 12 sierpnia 2020 r. - tj. odpowiedzi na pozew, złożonym w sprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym (sygn. akt VIII P 223/20), nie zachował w przedmiotowym wystąpieniu zawodowym umiaru i taktu, przekroczył granice rzeczowej potrzeby, jak również naruszył dobre obyczaje i godność pełnomocnika strony przeciwnej - adwokata J. R. - w ten sposób, że skierował do niego uwagę o treści: „ W ten sposób poprzez preparowanie postępowania dowodowego pełnomocnik pozwanej usiłuje nieudolnie wywieść, iż wypowiedzenie umowy pracę było pozbawione podstaw faktycznych skoro nie ogłoszono upadłości lub likwidacji pozwanej (...) To takie skundle... obyczajów (art. 3 k.p.c.) niegodne profesjonalnego pełnomocnika”, jak również w przedmiotowym piśmie procesowym, w zawartej w nim propozycji ugodowej groził rozwiązaniem umowy o pracę łączącej powódkę i (...) spółkę z o.o., w której to spółce obwiniony pełni funkcję Prezesa Zarządu, bez wypowiedzenia z winy pracownika, jeśli ta nie wycofa pozwu i nie zrzeknie się roszczeń, tj. popełnienia czynu z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6, art. 38 ust. 1 ust. 5 oraz art. 48 Kodeksu

Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, i za ten czyn wymierzył mu karę nagany.

Ponadto Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP uznał radcę prawnego M. K. winnym popełnienia przewinienia dyscyplinarnego polegającego na tym, że nie wcześniej niż w dniu 12 sierpnia 2020 roku naruszył tajemnicę zawodową w ten sposób, że przesłał odpis pisma procesowego datowanego na dzień 12 sierpnia 2020 r. - tj. odpowiedzi na pozew, złożonego w sprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym (sygn. akt VIII P 223/20) do Okręgowej Rady Adwokackiej w (...), tj. popełnienia czynu z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 3 ust. 3 ustawy o radcach prawnych oraz art. 15 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, i za ten czyn wymierzył mu karę nagany.

Orzeczone wobec obwinionego kary Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP połączył, w ten sposób, że orzekł jako karę łączną karę nagany.

Od powyższego orzeczenia odwołanie złożył obrońca obwinionego. W złożonym odwołaniu zarzucono w odniesieniu do pierwszego czynu błąd w ustaleniach faktycznych polegający na nieprawidłowym przyjęciu, że obwiniony poprzez stwierdzenie, że pełnomocnik strony przeciwnej - adwokat J. R., preparował postępowanie dowodowe, a tym samym dopuścił się skundlenia obyczajów, naruszył art. 64 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6, art. 38 ust. 1 i ust. 5 oraz art. 48 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. W odniesieniu do drugiego czynu zarzucono obrazę przepisów postępowania tj. art. 6 k.p.k., które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, a polegające na nie uwzględnieniu prawa obwinionego do obrony przez co doszło do błędnego przypisania obwinionemu czynu z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 3 ust. 3 ustawy o radcach prawnych oraz art. 15 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Zdaniem obwinionego odnośnie pierwszego z czynów dokonał on jedynie stwierdzenia faktu. Zdaniem obwinionego pełnomocnik strony pozwanej celowo próbował przedłużyć postępowanie i tworzyć przed sądem fałszywe wyobrażenie o stanie faktycznym sprawy. Użyte przez obwinionego sformułowanie było adekwatne do sytuacji.

Odnośnie drugiego z czynów obwiniony wskazał, że powszechną praktyką w procesach sądowych jest korzystanie z akt innych postępowań i nie stanowi to naruszenia prawa czy deliktu

dyscyplinarnego. Przesłanie w postępowaniu dyscyplinarnym odpowiedzi na pozew było środkiem obrony obwinionego i nie ujawniało wobec osób trzecich tajemnicy zawodowej. Obwiniony wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i uniewinnienie obwinionego.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje.

Odwołanie nie jest zasadne.

W pierwszej kolejności Wyższy Sąd Dyscyplinarny odniesie się do deliktu dyscyplinarnego, opisanego w pkt 1) rubrum orzeczenia. Wyższy Sąd Dyscyplinarny podziela w tym zakresie ustalenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego. Czyn obwinionego narusza zasady etyki radcy prawnego i wypełnia znamiona deliktu dyscyplinarnego. Obwiniony swoim wystąpieniem - wniesionej przez niego odpowiedzi na pozew - i użytymi w nim sformułowaniami naruszył dobre obyczaje, przekroczył granice rzeczowej potrzeby, a także godność pokrzywdzonego.

Kodeks Etyki Radcy Prawnego w art. 6 kreuje obowiązek wykonywania przez radcę prawnego czynności zawodowych w zgodzie z dobrymi obyczajami. Przyjmuje się w tym wypadku przeciętny, ogólnie akceptowalny i charakterystyczny w danej grupie ludzi poziom zachowania. Przykładem oczekiwanych cech zachowania radcy prawnego - zgodnych z dobrymi obyczajami - będzie szacunek czy życzliwość. Czyn obwinionego nie może zostać uznany za zgodny z tak pojmowanymi dobrymi obyczajami.

Zgodnie z art. 38 ust. 1 i 5 KERP radca prawny nie może przekraczać granic określonych przepisami i rzeczową potrzebą, a w swoich wystąpieniach winien zachować umiar i takt. Użyte przez obwinionego zwroty i słowa wulgarne z całą pewnością naruszają godność zawodu. Ponadto radca w swoich wystąpieniach powinien unikać argumentacji ad personam, a taki właśnie charakter ma wypowiedź obwinionego zaprezentowana w odpowiedzi na pozew.

Obowiązki nałożone na radcę prawnego w art. 48 KERP oznaczają, że wystąpienia radcy prawnego przede wszystkim powinny mieć charakter profesjonalny i merytoryczny.

Obwiniony zarzucając pełnomocnikowi drugiej strony preparowanie postępowania dowodowego, czy nieudolność, a przede wszystkim używając tak kategorię zwrotów jak „skudlenie obyczajów” niewątpliwie przekroczył granice wyznaczone treścią art. 6, art. 38 ust. 1 i ust. 5 oraz art. 48 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Odnosząc się do deliktu dyscyplinarnego opisanego w pkt 2) rubrum orzeczenia Wyższy Sąd

Dyscyplinarny stwierdza, iż swoim działaniem obwiniony naruszył tajemnicę zawodową. Należy przede wszystkim mieć na uwadze, że obwiniony przesłał odpis odpowiedzi na pozew do wiadomości do Okręgowej Rady Adwokackiej w (...), tj. do podmiotu nie będącego stroną postępowania w sprawie (...). Wyższy Sąd Dyscyplinarny podkreśla, że należy odróżnić sytuację przedłożenia do właściwego organu pisma mającego stanowić dowód postępowaniu prowadzonym przez ten organ od przesłania odpisu pisma procesowego do wiadomości podmiotu będącego w istocie stroną trzecią (jak to miało miejsce w niniejszej sprawie). Zamiar ujawnienia treści pisma procesowego podmiotowi nie będącego stroną postępowania wynika już z samej treści odpowiedzi na pozew (skierowanie odpisu odpowiedzi na pozew do Okręgowej Rady Adwokackiej w (...)), co uznać należy za niedopuszczalne w kontekście obowiązku wynikającego z art. 3 ust. 3 ustawy o radcach prawnych, a także z art. 15 ust. 1 i 2 KERP. Tajemnica zawodowa obowiązująca radców prawnych obejmuje wszelkie tworzone przez niego dokumenty powstałe dla celów związanych ze świadczeniem pomocy prawnej.

Mając powyższe na uwadze Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznał, że obwiniony dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów stanowiących przewinienia dyscyplinarne i utrzymał w mocy orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego.

O kosztach postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie orzeczono zgodnie z art. 70(6) ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych w zw. z §1 ust. 1 pkt 2 uchwały nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego.